

РЕШЕНИЕ

№ 1131

гр. София, 23.02.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 28.01.2022 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Антоанета Аргирова

ЧЛЕНОВЕ: Татяна Жилова

Луиза Христова

при участието на секретаря Грета Грозданова и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **11819** по описа за **2021** година докладвано от съдия Татяна Жилова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Съдебното производство е по реда на чл. 208- 228 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 63 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Делото е образувано по касационна жалба на Комисията за финансов надзор (КФН) срещу Решение №20164859 от 29.07.2021г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 136 състав, по нахд №482/2021г., с което е отменено Наказателно постановление № Р-10-673/18.12.2020г., издадено от заместник-председателя на Комисията за финансов надзор (КФН).

С наказателното постановление е наложена имуществена санкция на [фирма] в размер на 3000 лева на основание чл.644, ал.2 във вр. с ал.1, т.2 от Кодекса за застраховането (КЗ), за нарушение на чл.108, ал.1 КЗ.

Касаторът КФН навежда доводи за неправилност и незаконосъобразност на решението на СРС. Твърди, че след издаване на АУАН е установено, че нарушението е извършено повторно, тъй като по отношение на дружеството е налице влязло в сила наказателно постановление за същото нарушение. Претендира разности.

Ответникът [фирма] не изразява становище по жалбата.

Прокурорът дава заключение за основателност на жалбата.

СЪДЪТ, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията

на страните, намира за установено от фактическа и правна страна следното:
Касационната жалба е допустима. Разгледана по същество, тя е основателна.

В производството пред районния съд фактическата обстановка е установена напълно. По повод постъпила жалба в КФН от И. Ц. Г. е извършена проверка на ответното дружество. Установено е, че на 30.06.2020г. в „ЗД Б. И.” АД е заведена претенция за изплащане на застрахователното обезщетение № [ЕГН] вследствие подадено заявление за изплащане на обезщетение за вреди на МПС поради настъпило застрахователно събитие. В този ден са представени и всички необходими и изискуеми писмени доказателства за установяване на претенцията по основание и размер и е а извършен огледи на увредения автомобил, съставен е и опис на претенцията. След 30.06.2020г. застрахователят не е изисквал допълнителни доказателства или изискуеми по закон документи. В срок от 15 работни дни от представяне на всички доказателства по чл. 106 от КЗ, дружеството е следвало да отговори, като постанови мотивиран отказ или определи и изплати обезщетение на пострадалия участник. Следователно застрахователят е бил длъжен да се произнесе по заведената претенция в срок до 21.07.2020г. включително. На 22.07.2020г. той осъществил състава на нарушението. Обезщетението е заплатено на 19.11.2020г. След издаване на АУАН е установено, че по отношение на [фирма] е налице друго влязло в сила наказателно постановление за същото нарушение – НП №Р-10-714/23.07.2019г., влязло в сила на 31.12.2019г.

Нарушението е квалифицирано като повторно по смисъла на §1, т.51 от ДР на КЗ.

По отношение материалната законосъобразност на НП първоинстанционният съд е обосновал извод, че събраните по делото доказателства установяват по несъмнен начин извършването от обективна страна на нарушението по чл.108, ал.1 КЗ.

Първоинстанционният съд е отменила НП, тъй като условията на повторност не са описани в АУАН, а са описани за първи път едва в НП.

Решението е неправилно.

Касационната инстанция в настоящия ѝ състав споделя изцяло извода на въззивната инстанция, че от доказателствата по делото безспорно се установява, че „Застрахователно дружество [фирма] е нарушило императивната разпоредба на чл. 108, ал. 1 от КЗ, установяваща задължение в срок 15 дни от представянето на всички доказателства по чл. 106 застрахователят да определи и изплати размера на обезщетението или застрахователната сума, или мотивирано да откаже плащането. Касае се за формално нарушение на императивната разпоредба на чл. 108, ал. 1 от КЗ, доколкото, 15-дневният срок за приключване на претенцията е вменен в задължение на застрахователя. Приключването в срок на заведена пред застрахователя претенция за изплащане на обезщетение е едно от средствата за защита на интересите на потребителите на застрахователни услуги. Изискването застрахователят да се произнесе по дадена претенция в определен срок от нейното завеждане пред застрахователя, е изискване, установено от закона, като неспазването му от застрахователя нарушава установения ред на държавно управление и представлява административно нарушение, което следва да бъде санкционирано.

Съдът намира, че дадената от административно-наказващия орган правна квалификация е правилна. Застраховката “Гражданска отговорност” е посочена в приложение №1, раздел II, буква “А”, т.10, и тъй като не е за големи рискове по смисъла на определението, дадено в §1, т.31 ДР, задължението на застрахователя по

чл.108, ал.1 КЗ я обхваща. От друга страна чл.496, ал.1 КЗ предвижда, че срокът за окончателно произнасяне по претенция по задължителна застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите не може да е по-дълъг от три месеца от нейното предявяване по реда на чл.380 пред застрахователя, сключил застраховката, или пред неговия представител за уреждане на претенции. Според изричната разпоредба на чл.108, ал.3 КЗ в случаите на застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите, когато не са представени всички доказателства по чл.106 КЗ, се прилага срокът по чл.496, ал.1 КЗ. Следователно съотношението между двата срока е нормативно установено, като всеки от тях има самостоятелно приложно поле, което е законово разграничено от това на другия, без помежду им да има застъпване. Двата срока не са в колизия, която да трябва да се преодолява с признаване на надделяващ приоритет на втората разпоредба като специална по отношение на първата като обща. Съобразно приложимата санкционна разпоредба на чл. 644 от КЗ, на лице, което извърши или допусне извършването на нарушение на разпоредбите на този кодекс, на актовете по прилагането му или на пряко приложимото право на Европейския съюз, извън случаите по чл. 635 - 643, на разпореждане или на заповед на комисията, на нейния председател или на заместник-председателя ѝ, се налага имуществена санкция от 1000 до 20 000 лв. - за юридическо лице или едноличен търговец. При повторно нарушение наказанието по ал. 1, т. 2 - от 2000 до 40 000 лв. Наложената от АНО „имуществена санкция“ е съобразена с разпоредбата на чл. 644, ал. 2, предл. 2 от КЗ, в размер близък до минималния, предвиден за деяние извършено при условията на повторност, предвид представените доказателства за наличието на влязло в сила НП.

Обстоятелството, че едва в НП е посочено, че нарушението е извършено в условията на повторност, не и в издадения преди това АУАН, не сочи на съществено процесуално нарушение при издаването на НП, тъй като повторността има само отношение към размера на наложената санкция, а не и при установяване на фактическия състав, при който се ангажира отговорността на дружеството.

предмет на защита от закона, като е въздигнал в административно нарушение неспазването на чл.108, ал.1 КЗ. Неизпълнението на задължението По тези съображения решението на се отменя, а наказателното постановление се потвърждава. На основание чл.63д, ал.4 и ал.5 от ЗАНН на касатора следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение по реда на чл.27е от Наредбата за заплащане на правната помощ, който сочи, че възнаграждението за защита в производства по ЗАНН е от 80 до 120 лв. Делото не се отличава с фактическа и правна сложност и не предполага полагане на специални усилия от страна на процесуалния представител за запознаване със същото и за изразяване на становище по него. При това положение полагащото се възнаграждение следва да бъде определено в размер на 80 лв. за касационното производство - този размер е справедлив и съответен на оказаната правна помощ

По изложените съображения и на основание чл.221 ал.2 от АПК във връзка с чл.63в от ЗАНН Административен съд София-град,Х. касационен състав,

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ Решение №20164859 от 29.07.2021г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 136 състав, по нахд №482/2021г. и вместо него постановява:
ПОТВЪРЖДАВА Наказателно постановление № Р-10-673/18.12.2020г., издадено от заместник-председателя на Комисията за финансов надзор.

ОСЪЖДА [фирма], ЕИК по Булстат:[ЕИК], да заплати на Комисията за финансов надзор, [населено място], [улица], юрисконсултско възнаграждение в размер на 80 лв. (осемдесет лева).

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ :

ЧЛЕНОВЕ : 1.

2.